

A Debreceni Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Debrecenben, 2015. április hó 27. napján tartott nyilvános ülés alapján 2015. május hó 12. napján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A vesztegetést állítva elkövetett hivatali befolyással üzérkedés büntette miatt I.rendű vádlott és társa ellen indított büntető ügyben a Miskolci Törvényszék 2014. évi december hó 11. napján kihirdetett 5.B.2487/2013/50. számú ítéletét megváltoztatja az alábbiak szerint:

A 2014. december 11. napjától 2014. december 19. napjáig ismételt előzetes letartóztatásban, majd lakhelyelhagyási tilalom alatt álló

I. r. vádlott szabadságvesztés büntetését és mellékbüntetését
4 (négy) - 4 (négy) évre enyhíti. E vádlottal szemben alkalmazott lakhelyelhagyási tilalmat megszünteti.

Az elsőfokú bíróság határozatának kihirdetésétől 2014. december hó 19. napjáig előzetes letartóztatásban töltött időt is beszámítja a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe.

II. r. vádlott szabadságvesztés büntetését 1 (egy) évre mérsékli és végrehajtását 3 (három) évi próbaidőre felfüggeszti. Az ügyvédi foglalkozástól eltiltást 1 (egy) évre enyhíti. A pénzbüntetés és a mellékbüntetés alkalmazását mellőzi.
E vádlott a szabadságvesztés büntetését végrehajtása elrendelése esetén börtönben kell végrehajtani és legkorábban feltételes szabadságra a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

II. r. vádlott személyi igazolványának száma: ...

I n d o k o l á s :

Az első fokon eljáró törvényszék I. r. vádlott bűnösségét befolyással üzérkedés büntetében (Btk. 299. § (1) bek., (2) bek. a) pont) állapította meg és ezért 6 év szabadságvesztésre,

300 napi tétel pénzbüntetésre és mellékbüntetésül 6 év közügyektől eltiltásra ítélte. Az egy napi tétel összegét a pénzbüntetés tekintetében 2.000 Ft-ban állapította meg és rendelkezett meg nem fizetés esetén a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról is. Megállapította, hogy a vádlottal szemben a szabadságvesztés büntetést börtönben kell végrehajtani. Rendelkezett az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról és megállapította, hogy a vádlott a szabadságvesztés büntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

II. r. vádlottat bűnsegédként elkövetett befolyással üzérkedés büntette miatt (Btk. 299. § (1) bek., (2) bek. a) pontja) 2 évi szabadságvesztésre, 100 napi tétel pénzbüntetésre, 2 év ügyvédi foglalkozástól eltiltásra és mellékbüntetésül 2 év közügyektől eltiltásra ítélte. A pénzbüntetés egy napi tételének összegét 2.000 Ft-ban állapította meg és ugyancsak rendelkezett meg nem fizetés esetén a szabadságvesztésre történő átváltoztatásról. E vádlott esetében is a szabadságvesztést börtönben rendelte végrehajtani és a vádlott a büntetés legalább kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra.

Kötelezte a vádlottakat a bűnügyi költség egyetemleges megfizetésére.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész II. r. vádlott terhére jelentett be fellebbezést magasabb tartamú szabadságvesztés és mellékbüntetés kiszabása végett, továbbá az ügyvédi foglalkozástól eltiltás hosszabb tartamban történő megállapítása érdekében.

I. r. vádlott vonatkozásában az ítéletet tudomásul vette.

I. r. vádlott és védője elsőként felmentésért, másodlagosan enyhítésért fellebbeztek.

II. r. vádlott és védője felmentést célzóan éltek jogorvoslattal. A védő fellebbezésének indokait írásban is részletesen kifejtette, melyek az alábbiakban összegezhetők:

A védelem álláspontja szerint az adott bűncselekmény vonatkozásában semmiféle titkos információgyűjtés végzésére az NVSZ-nek nem volt hatásköre. Amennyiben mégis lett volna akkor I. r. vádlott vonatkozásában végzett bírói engedélyhez kötött titkos információgyűjtés eredménye nem használható fel, mert az akkor hatályos jogszabályban szereplő haladéktalanság követelménye nem teljesült. A nyomozás elrendelése után pedig II. r. vádlottat is érintően végzett bírói engedélyhez nem kötött titkos információgyűjtés azért nem volt törvényes, mert a büntetőeljárás törvény alapján az NVSZ nem végezhetett volna, hanem csak nyomozó hatóság vagy ügyész. Mindezekre figyelemmel a Be. 78. § (4) bekezdése alapján az NVSZ által végzett titkos információgyűjtésből eredő összes bizonyítási eszköz kirekesztését indítványozta a bizonyítékok köréből.

Az elsőfokú bíróság ítélete a bizonyítási eszközök kirekesztése esetén, de annak hiányában is megalapozatlan. Iratellenes és téves ténybeli következtetésen alapul annak megállapítása, hogy II. r. vádlott „tudott I. r. vádlott által megfogalmazott ajánlatról és jogtalan előny kéréséről”. A Be. 352. § (1) bekezdésének b) pontja alapján a fentiek mellőzésével eltérő tényállás megállapítását indítványozta és az első fokú ítélet felülbírálatát a megváltoztatott tényállás alapján. Ez esetben viszont II. r. vádlott cselekménye a szükséges szándék hiányában nem minősíthető befolyással üzérkedéshez nyújtott bűnsegélyhez, ezért e vádlott felmentését indítványozta, mivel terhére a bűncselekmény elkövetése nem állapítható meg.

Téves az elsőfokú bíróság azon ténybeli következtetése, hogy II. r. vádlott tudott a vesztegetés állításáról vagy látszatának keltéséről.

A tényállás helyesbítését követően mivel a helyesbített tényállás alapján II. r. vádlott cselekménye a szükséges szándék hiányában nem minősíthető súlyosabban minősülő befolyással üzerkedéshez nyújtott bűnsegélynek, a védelem az elsőfokú bíróság ítéletének akkénti megváltoztatását indítványozta, hogy e vádlott cselekményét befolyással üzerkedés alapesetéhez nyújtott bűnsegélynek minősítse. A büntetés kiszabása körében az ügyészség súlyosításra irányuló fellebbezését alaptalannak találta, a nyomatékos enyhítő körülményekre tekintettel e vádlott büntetésének enyhítését és a vele szemben kiszabott büntetés végrehajtásának felfüggesztésére tett indítványt.

A fellebbviteli főügyészség átiratában a II. r. vádlott terhére irányuló ügyészi fellebbezést fenntartotta és annyiban módosította, hogy az ügyvédi foglalkozástól eltiltás helyett az egyetemi jogi végzettséghez kötött foglalkozástól eltiltás alkalmazását és annak magasabb tartamban történő meghatározását indítványozta.

Az ítéletábra a minden irányú fellebbezések folytán a törvényszék ítéletét a Be. 348. § (1) bekezdése alapján a Be. 361. § (1) bekezdése szerinti nyilvános ülésen bírálta felül teljes terjedelemben figyelemmel a Be. 554/B. § b) pont és bb) alpontjára is.

A nyilvános ülésen a fellebbviteli főügyészség jelen lévő képviselője a II. r. vádlott terhére bejelentett súlyosításra irányuló jogorvoslatát az átiratban írt változatlan tartalommal fenntartotta. Álláspontja szerint a védelmi fellebbezések az elsőfokú bíróság mérlegelési tevékenységét támadják, ezért eredményre nem vezethetnek. Akként ítélte meg, hogy a törvényszék ... esetében - aki jelen ügyben tanúként szerepelt - indokolatlanul rekesztette ki a gyanúsított jegyzőkönyvek tartalmát, nem fogadva el törvényes bizonyítékként a 2013. január 10., 15. és március 7. napján kelt vallomásokat. Határozottan állást foglalt amellett, hogy a titkos adatszerzés és a titkos információgyűjtés törvényes volt és annak bizonyítékként történő felhasználása is az eljárás folyamán. Nem osztotta II. r. vádlott védőjének azon álláspontját sem, hogy e vádlott a befolyással üzerkedés bűncselekményének alapesetét valósította volna meg. Egyetértett az elsőfokú bíróság azon döntésével, mely szerint a 2012. évi C. törvény alkalmazása kedvezőbb mindkét vádlott számára.

I. r. vádlott védője az elsőfokú eljárásban előadottakat az NVSZ hatáskörét vitató és a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzéssel kapcsolatos eljárás szabálytalan voltára vonatkozó álláspontját fenntartotta. Álláspontja szerint az NVSZ-nek valamennyi adatot a megrendelő szervnek továbbítania kellett volna és nem szelektálhat.

Az I. r. vádlott terhére rótt bűncselekmény 2012. szeptember 14-én az előny kérésével befejezett és így a haladéktalanság ehhez képest értékelendő. Álláspontja szerint tehát a titkos információgyűjtés és a titkos adatszerzés anyaga bizonyítékként nem használható fel és sérült a haladéktalanság követelménye is, ezért az így szerzett bizonyítékok kirekesztését indítványozta, ez esetben pedig csupán a tárgyalás anyaga értékelhető bizonyítékként. A védelem határozott álláspontja, hogy I. r. vádlott leendő princípálisának kívánt hasznot szerezni, nem pedig befolyással üzerkedni. Részletesen foglalkozott az együttműködő tanú, ... személyével és e körben számos bírósági döntésre is hivatkozott,

melyekben olyan vallomás értékeléséről van szó, ahol a tanúnak érdeke fűződik a vallomáshoz. A tanú szavahihetőségét erőteljesen megkérdőjelezte. A titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés adatainak kirekesztése esetére a vádlott felmentését indítványozta bizonyítottság hiányában, másodlagosan cselekményének alapesetként történő minősítését és végrehajtásában felfüggesztett szabadságvesztés alkalmazását, ennek hiányában pedig a büntetés lényeges enyhítésére tett indítványt.

II. r. vádlott védője az írásbeli indokolásában foglaltakat fenntartotta és reagált a fellebbviteli főügyészség képviselőjének a nyilvános ülésen tett kiegészítéseire. Nem osztotta azon ügyészi álláspontot, miszerint ... gyanúsítottként tett vallomása a Be. 78. § (4) bekezdése alapján törvénysértően került kirekesztésre hivatkozva az eljárási garanciákra. Részletesen kifejtette álláspontját a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés adatainak felhasználhatóságát illetően - írásbeli indokolásában kifejtettekkel egyezően. Határozott álláspontja, hogy a vádelv sérelmével járna II. r. vádlottnak a minősített esetben történő elítélése, ezt a vádirat sem tartalmazza. Elsőként a titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés eredményeinek kizárását indítványozta és arra tekintettel, hogy II. r. vádlott magatartása nem merítette ki a büntetőjogi bűnsegédi minőséget, bizonyítottság hiányában felmentését. Másodlagosan a cselekmény alapesetként történő minősítését és a büntetés lényeges enyhítését, a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának felfüggesztését. Végül összefoglalta a vádlott javára figyelembe vehető nyomatékos enyhítő körülményeket.

A felülbírálat során az ítélőtábla megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok sérelme nélkül lefolytatott bizonyítási eljárás során ügyfelderítési kötelezettségének eleget tett és megalapozott tényállást állapított meg, amelyet a másodfokú bíróság eljárása során irányadónak tekintett.

Mind az első- és mind a másodfokú eljárásban a védők több kifogást terjesztettek elő és színvonalas érveléseket azzal kapcsolatban, hogy az eljárás során felhasznált titkos információgyűjtés és titkos adatszerzés eredménye bizonyítékként álláspontjuk szerint miért nem használható fel. E körben utaltak arra, hogy az eljáró hatóságok megsértették a hatáskörrel és illetékességgel kapcsolatos szabályokat és sérült a haladéktalanság követelménye is.

Az ítélőtábla a védői érveléseket nem osztotta.

A titkos információgyűjtés I. r. vádlottal szemben 2012. március 20-tól 2012. június 17-ig, 2012. június 17-től 2012. szeptember 14-ig és 2012. október 30-tól 2013. január 27. napjáig került elrendelésre.

A feljelentés megtételére 2012. november 29. napján, a nyomozás elrendelésére 2012. december 3. napján került sor. I. r. vádlott tettenérése 2012. december 13-án történt meg.

A büntetőeljárás szerinti titkos adatszerzés és titkos információgyűjtés hatáskörét tekintve az ítélőtábla utal az alábbiakra:

A Be-ben foglalt rendelkezések kizárólag a nyomozás elrendelését követő szakaszban alkalmazható titkos adatszerzést, illetőleg a pre szakaszban folytatott titkos információgyűjtés eredményének a büntetőeljárásban a Be. 76. § szerinti keretek között való felhasználását, illetve a két folyamat összekapcsolását szabályozzák. A titkos

információgyűjtés és a titkos adatszerzés között vannak szabályozatlan ütközési pontok. A Be. 200-206/A. §-ában rögzítettek nem érintik a pre szakaszban folytatott titkos, külső engedélyhez kötött vagy nem kötött titkos információszerzés tényét vagy eredményét. Ha a külső engedélyhez kötött titkos információszerzés tartama alatt a nyomozást elrendelik, ezt a tevékenységet be kell szüntetni és az csak mint titkos adatszerzés folyhat tovább, de már a Be. szabályai szerint. A cezúrát a nyomozás elrendelése jelenti, minthogy a két jogintézmény eltérő célokat szolgál. Az engedély nélkül folytatott titkos információszerzés útján beszerzett bizonyíték a Be. 78. § (4) bekezdése alapján felhasználási tilalom alá esik. A titkos adatszerzés az érintettek tudta és beleegyezése nélkül végzett leplezett eszközökkel vagy módszerekkel folytatott, a nyomozás iratainak ismertetéséig folytatható azon tevékenység, amelyet a nyomozó hatóság vagy az ügyész a nyomozás során bírói engedéllyel végez.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint kétségtelen, hogy a titkos információgyűjtéssel és a titkos adatszerzéssel kapcsolatban átfedés tapasztalható. Nyílt nyomozás elrendelését követően már titkos információgyűjtésre nincs lehetőség a hatályos szabályok szerint, így a rendőrségről szóló törvény és a büntetőeljárásról szóló törvény rendelkezései szerint csupán titkos adatszerzésről lehet szó, vagyis ügyészi indítvány alapján induló titkos adatszerzésre kerülhet sor. Ez az eljárás során kétségtelen eljárási hibaként értékelhető, ezzel kapcsolatban egyébként a teljes dokumentáció rendelkezésre áll és az is megállapítható, hogy abban az időszakban, amikor már a titkos információgyűjtés helyett titkos adatszerzést kellett volna alkalmazni és ekként folytatni, ebben az időszakban érdemi bizonyítás lefolytatására, felvételére már nem került sor. Tehát olyan bizonyíték beszerzésére a titkos információgyűjtéssel kapcsolatosan, amelyet nyilvánvalóan ki kellett volna zárni a bizonyítás köréből, ilyen bizonyítás lefolytatására, bizonyíték beszerzésére nem került sor. Ebből az is következik, hogy nem volt olyan adat, amelynek az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásból történő kiemelésével az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozatlanná vált volna.

A jogszabályok, így a rendőrségről szóló törvény, a nemzetbiztonsági szolgálatokról szóló törvény, illetőleg a büntetőeljárásról szóló törvény az ún. titkos bizonyítással kapcsolatos szabályokat, mint már arra utalás történt, nem pontosan ugyanolyan módon szabályozza. A titkos információgyűjtéssel kapcsolatos szabály nem tartalmaz utasítást arra, hogy a 90 nap leteltével csupán egyszeri hosszabbításról lehet szó. A titkos adatszerzéssel kapcsolatos büntetőeljárásjogi szabály pedig egyértelmű útmutatást tartalmaz abban a vonatkozásban, hogy ugyanazon körülmények esetén egyszer lehet 90 napra elrendelni a titkos eszköz alkalmazását és egyszer lehet hosszabbítani. Összességében az ítéletábra olyan eljárási hibát nem észlelt, ami annulálná a titkos bizonyítás anyagának jelen ügybeni felhasználását.

Mindkét vádlott védőjének érvelésében szerepelt az együttműködő személlyel kapcsolatos titkos bizonyítás lefolytatásával kapcsolatos aggályok felvetése. Az eljárás során volt egy személy, akinek a közreműködésével az ő felajánlása alapján került sor személyes beszélgetések rögzítésére. Erre a rögzítő tevékenységre nem vonatkoznak a titkos adatszerzéssel és titkos információgyűjtéssel kapcsolatos szabályok, mivel ez a fajta tevékenység ügyészi közreműködés alapján az együttműködővel kapcsolatos szabályok szerint történik és ebből következően teljesen irreleváns, hogy a beszélgetések rögzítése

zárt körülmények között, pld. magánlakásban vagy utcai körülmények között vagy étteremben, vagy egyéb helyen történik. A titkos információgyűjtésnek és a titkos adatszerzésnek az a feltétele, hogy alapjogok sérülnek és az alapjogokkal kapcsolatos garanciális szabályok indokolják a külső engedélyező meglétét, mely mindkét esetben a bíróság. Az együttműködővel kapcsolatos szabályok ilyen nem tartalmazzak, pusztán az a feltétel egy belső engedélyezés alapján, amelynek részese lehet az ügyész is, hogy a bizonyítási eszköz és a beszerzett bizonyíték egyértelmű és kétséget kizáró legyen olyan gyakorlati kérdésekben, hogy valóban az beszél, akinek a hangját kell rögzíteni, akiről valójában szó van az eljárásban és ezek a felvételek ne legyenek manipuláltak. Ilyen hiba nem merült fel, illetőleg ezzel együtt az említett felvétel elkészítésével sor került arra, hogy az elsőfokú bíróság által a tényállásban is leírt pénzeszközöket megfelelően dokumentálták, azok az I. r. vádlott részére átadásra kerültek, nevezetesen 500.000 Ft, majd a tettenérés során a pénzeszközök lefoglalása, azonosítása ugyancsak dokumentálásra került.

Az ítélet tábla álláspontja szerint nem sérült a haladéktalanság követelménye sem. Ugyanakkor az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróságnak ... gyanúsítottként tett vallomásainak, így a 2013. január 10., január 15., március 7-én rögzített vallomásainak kirekesztését a bizonyítékok köréből és melynek a törvényszék ítéletének 17. oldalán 3. bekezdésben helytálló indokát is adta.

Mindezek alapján az ítélet tábla úgy ítélte meg, hogy nem osztható az a védői érvelés, miszerint a titkos bizonyítás eredményét ki kellene rekeszteni és ezzel megalapozatlanná válna az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás.

Utal a másodfokú bíróság arra is, hogy az ügyben az együttműködő személy segítségével készült felvétel, valamint a megjelölt pénz lefoglalása már önmagában is olyan erős bizonyíték, amelyre helyesen alapított tényállást az elsőfokú bíróság. E körülmények, továbbá az egyéb személyi bizonyítékok pedig kétséget kizáróan igazolják mindkét vádlott büntetőjogi felelősségére levont elsőbírói következtetést és - bár a védelem vitatta - a cselekmények minősítését illetően is helyes következtetést vont le az elsőfokú bíróság, amikor I. r. vádlott cselekményét befolyással üzérkedés bűntettében (Btk. 299. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pontja) és II. r. vádlott bűnösségét ugyanezen cselekmény bűnsegédi alakzatában állapította meg. E körben az ítélet tábla osztotta az elsőfokú bíróság indokolásában kifejtetteket. A másodfokú bíróság utal arra is, hogy mind a tettesi, mind pedig a bűnsegédi magatartásra II. r. vádlott nyilatkozatát tekintve is elegendő bizonyíték állt a bíróság rendelkezésére. II. r. vádlott többször hangot adott annak, hogy ennek a dolognak nem kellett volna megtörténnie, neki ebben nem kellett volna részt vennie. Az elsőfokú bíróság is rögzítette ítéletének 7. oldal 2. bekezdésében „...én is hülye vagyok, hogy egyáltalán belefolyok ..., mert nekem a veled való viszonyom az nyilván egy ügyfél-ügyvéd viszony” (II. r. vádlott és ... beszélgetése). II. r. vádlott azonban cselekvőségével befejezett bűnsegédi magatartást valósított meg. Az elsőfokú bíróság indokolási kötelezettségének is részletesen eleget tett, azonban az ítélet 17. oldal utolsó bekezdésében a rendőrségről szóló törvény 96. § i) pontjára utalás mellőzendő tekintettel arra, hogy 2011. január 1. napjától hatálytalan.

A büntetés kiszabása körében irányadó alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket a törvényszék feltárta és javarészt helyesen értékelte, azonban az ítélet tábla az enyhítést

célzó védelmi indítványokat mindkét vádlott esetében alaposnak találta és ezzel összefüggésben nem foghatott helyt a II. r. vádlott büntetésének súlyosítására irányuló ügyészi fellebbezés.

A vádlottak 2-től 8 évig terjedő szabadságvesztéssel büntethető cselekményt követtek el. Az ítélet tábla I. r. vádlott esetében nem talált olyan körülményt, amely a középértéket meghaladó, a büntetési tétel felső határához közelítő büntetés kiszabását indokolta volna. A vádlottal szemben valóban csak végrehajtandó szabadságvesztés alkalmazása szolgálhatja a speciális és generális prevenció érvényesülését, hiszen magatartásával felmerült az igazságszolgáltatással összefüggésben a közbizalom megrendülésének lehetősége is, azonban az elsőfokú bíróság által kiszabott 6 év szabadságvesztés eltúlzott. Az ítélet tábla az állandó bírói gyakorlatra is figyelemmel lehetőséget látott a büntetés és a mellékbüntetés 4-4 évre történő mérséklésére.

II. r. vádlott esetében az ítélet belső arányosságát is szem előtt tartva, valamint a bűnsegédi magatartás tartalmára is tekintettel ugyancsak lehetőség nyílt a szabadságvesztés büntetés Btk. 82. § (1)-(2) bekezdés c) pontja alapján enyhítésére és annak sem látta akadályát az ítélet tábla, hogy a 85. § (1), (2) bekezdésére figyelemmel a szabadságvesztés büntetés végrehajtása próbaidőre felfüggesztésre kerüljön, ebből következően a közügyektől eltiltás mellékbüntetés mellőzésére kellett, hogy sor kerüljön, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatára és a feltételes szabadságra vonatkozó rendelkezés a szabadságvesztés büntetés végrehajtásának elrendelése esetére értendő. Az elsőfokú bíróság e vádlottal szemben arra tekintettel, hogy a bűncselekményt haszonszerzés érdekében követte el, pénzbüntetésre is ítélte. Az ítélet tábla álláspontja szerint kétséget kizáró következtetés e körben nem vonható le, továbbá nem állnak fenn a pénzbüntetés alkalmazásának törvényi feltételei sem, ezért a pénzbüntetés alkalmazásának mellőzéséről döntött.

Az ügyészi indítvány az ügyvédi foglalkozástól eltiltás helyett egyetemi jogi végzettséghez kötött foglalkozástól eltiltás alkalmazását és annak magasabb tartamban történő meghatározását is indítványozta. Az ítélet tábla az ügyészi érveléssel nem értett egyet. Álláspontja szerint az, hogy a jogi diplomához kapcsolódó teljes körben kerüljön sor e vádlott esetében az eltiltásra, lényegét tekintve a jogi diploma annulálását jelentené, és a vádlott magatartása szorosan véve az ügyvédi tevékenységével összefüggésben merült fel, így a másodfokú bíróság álláspontja szerint ez konkrétan az ügyvédi foglalkozástól eltiltást indokolta.

I. r. vádlott esetében az előzetes letartóztatás további beszámításáról a Btk. 92. § (1)-(2) bekezdése alapján történt rendelkezés.

Fentiekén túl a másodfokú bíróság törvényi rendelkezést alkalmazva szüntette meg I. r. vádlottal szemben alkalmazott lakhelyelhagyási tilalmat.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság, amikor a Btk. 2. §-ára figyelemmel mindkét vádlottal szemben az elbíráláskor hatályos anyagi jogszabályok alkalmazása mellett döntött a vádlottak számára kedvezőbb elbírálást eredményezve.

Fentiek alapján az ítélet tábla a törvényszék ítéletét a jelzett körben a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, míg egyéb helyes rendelkezéseit a Be. 371. § (1)

bekezdésére utalással helybenhagyta. Rögzítette II. r. vádlott megváltozott személyazonosító okmányának számát.

Debrecen, 2015. május 12.

Dr. Balla Lajos sk. a tanács elnöke, Szabóné Dr. Szentmiklóssy Eleonóra sk. a tanács tagja, előadó, Dr. Nagy Éva sk. a tanács tagja

Záradék: A Miskolci Törvényszék 5.B.2487/2013/50. számú ítélete a Debreceni Ítéltábla Bf.I.199/2015/8. számú ítéletével I. r. és II. r. vádlottak vonatkozásában 2015. május 12. napján jogerős és II. r. vádlott szabadságvesztés büntetése kivételével végrehajtható.

Debrecen, 2015. május 12.

. Balla Lajos sk.
a tanács elnöke